

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci — Numărul Șapte

Unsprezece și Douăzeci și Doi

Jeff Pippenger

2026-04-04

Daniel capitolul unsprezece, versetul șaisprezece, și versetul douăzeci și doi se aliniază amândouă cu legea duminicală care va veni în curând. Împlinirea versetului zece în 1989 a condus la Războiul din Ucraina din 2014, așa cum este reprezentat de împlinirea bătăliei de la Rafia din versetul unsprezece în anul 217 î.Hr. Versetul unsprezece până la versetul șaisprezece este, de asemenea, versetul unsprezece până la versetul douăzeci și doi; astfel, istoria ascunsă a versetului patruzeci, așa cum este reprezentată în versetele unsprezece până la șaisprezece, este reprezentată, de asemenea, ca istoria versetului unsprezece până la douăzeci și doi. Istoria ascunsă a versetului patruzeci este reprezentată de versetele unsprezece până la douăzeci și doi.

Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi

Acea istorie ascunsă este, de asemenea, reprezentată în capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, Matei, Apocalipsa și Hristos, Lumina lumii. Acei patru martori ai capitolelor „unsprezece până la douăzeci și doi” se aliniază cu istoria ascunsă, căci istoria ascunsă este versetele unsprezece până la douăzeci și doi din Daniel unsprezece. Centrul celor patru martori identifică întotdeauna semnul legământului, începând cu legământul morții reprezentat de Nimrod în capitolul unsprezece din Geneza și încheindu-se cu curva Romei în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa.

Șaptesprezece

Cu excepția lui Matei, cele patru mărturii identifică capitolul șaptesprezece ca fiind punctul de mijloc al perioadei pe care o ilustrează. Numărul șaptesprezece se găsește, de asemenea, de trei ori în cele trei profeții de câte două sute cincizeci de ani, care au început în 457 î.Hr., 64 și 1776. Două dintre acele linii, (prima și ultima), identifică un punct de mijloc atunci când prima linie, din 457 î.Hr., s-a încheiat în 207 î.Hr., iar ultima linie, din 1776, se încheie în 2026. 207 î.Hr. s-a aflat între bătăliile de la Rafia și Panium, iar 2026 este mandatul de mijloc al ultimului președinte al Statelor Unite.

În cadrul celor trei linii de câte două sute cincizeci de ani, Ptolemeu a domnit timp de șaptesprezece ani. Între anii 313 și 330 sunt șaptesprezece ani în linia lui Nero și au fost șaptesprezece ani între bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. și bătălia de la Panium din 200 î.Hr. Trei dintre cele patru mărturii ale capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi își marchează punctul de mijloc exact la capitolele șaptesprezece. Prin urmare, istoria ascunsă a versetului patruzeci este reprezentată în versetele unsprezece până la douăzeci și doi ale aceluiași capitol, iar cele patru mărturii ale capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi se aliniază cu aceleași versete.

Împlinirea fiecăreia dintre cele trei profeții de 250 de ani se aliniază cu aceeași istorie. Punctul de mijloc este subliniat ca un reper profetic și este identificat în mod special ca simbolul legământului și al sigiliului poporului lui Dumnezeu.

Daniel doisprezece

Versetele șapte, unsprezece și doisprezece din Daniel capitolul doisprezece identifică perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Versetul șapte identifică 31 decembrie 2023, versetul doisprezece identifică 18 iulie 2020. Împrăștierea din versetul șapte, care s-a încheiat la 31 decembrie 2023 și care începuse la 18 iulie 2020, a fost reprezentată în alfa și omega celor trei versete de timp profetic aflate în Daniel 12. Versetul din mijloc, al celor 1.290 de ani, identifică istoria din 1989 până la legea duminicală care urmează să vină în curând ca fiind 30, iar apoi 1.260 până la încheierea timpului de probă al omenirii. Treizeci de ani reprezentând vârsta preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, iar 1260 de ani prefigurând cele patruzeci și două de luni simbolice din Apocalipsa 13.

Profeția dublă a celor 30, urmată de o mie două sute șaiszeci de ani, este un simbol al profeției duale a legământului a lui Avraam și Pavel, de 400 și 430 de ani. Punctul de mijloc al celor trei versete de timp din Daniel doisprezece reprezintă răzvrătirea celei de-a treisprezecea litere, subliniind totodată legământul și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele trei versete se aliniază, de asemenea, cu istoria ascunsă și adaugă încă o mărturie la accentul pus asupra faptului că punctul de mijloc este un simbol al legământului.

Primăvară și Toamnă

Împreună cu toate aceste linii trebuie să includem cele trei mărturii ale sărbătorilor de primăvară și de toamnă aflate în Leviticul douăzeci și trei, aliniat și combinate cu perioada Cincizecimii în istoria crucii. Acolo capitolul este douăzeci și trei, care este un simbol al lucrării de ispășire a lui Hristos. Capitolul este alcătuit din patruzeci și patru de versete, reprezentând simbolic 22 octombrie 1844. 22 octombrie reprezintă 22 de zile din octombrie, începând cu prima zi și încheindu-se în ziua a douăzeci și doua, purtând astfel acreditivele alfabetului ebraic. Octombrie, fiind a zecea lună, înmulțit cu ziua a douăzeci și doua este egal cu 220.

În calendarul ebraic, a zecea zi a lunii a șaptea era Ziua Ispășirii, iar de zece ori șapte fac șaptezeci, un simbol al timpului de probă. Cei două mii trei sute de ani s-au încheiat în 1844, când a sosit al treilea înger, așa cum a fost prefigurată prin cel de-al treilea decret care a inițiat perioada. Au fost hotărâte șaptezeci de săptămâni ca timp de probă, alocate atunci vechiului Israel literal la începutul celor 2.300 de zile, iar la încheierea acelor zile, perioada de probă pentru Israelul spiritual modern a fost reprezentată prin ziua a zecea a lunii a șaptea, care este echivalentă cu șaptezeci. 22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală care va veni în curând, și acolo se încheie cei șaptezeci de ani simbolici de timp de probă pentru adventismul de ziua a șaptea, așa cum s-a întâmplat și pentru iudei când Ștefan a fost ucis cu pietre.

1844 reprezintă o perioadă în care au sosit doi îngeri, al doilea la prima dezamăgire, iar al treilea la marea dezamăgire. „44” reprezintă o întreită solie, așa cum este reprezentată de versetul patruzeci

și patru din Daniel unsprezece, prin veștile din răsărit și din miazănoapte. Leviticul douăzeci și trei este alcătuit din patruzeci și patru de versete care împart sărbătorile sacre în primăvară și toamnă. Aceste patruzeci și patru de versete reprezintă o solie dublă. Cele două anotimpuri sunt reprezentate de câte douăzeci și două de versete fiecare, astfel încât atât sărbătorile de primăvară, cât și cele de toamnă reprezintă cele douăzeci și două de litere ale calendarului ebraic. Când acești doi martori, alcătuiți din douăzeci și două de versete, sunt aduși împreună împreună cu perioada Cincizecimii, ei alcătuiesc un cadru de trei pași.

Primul reper este alcătuit din trei părți, urmate de cinci zile, așa cum este și ultimul dintre cele trei reperi. Reperul din mijloc este reprezentat de cele treizeci de zile de instruire față către față, oferită de Hristos celor care sunt unși ca preoți pentru slujire în biserica triumfătoare. Leviticul douăzeci și trei se aliniaza cu istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Puncte de mijloc

Punctul de mijloc al liniei din Geneza, de la capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, este capitolul șaptesprezece, unde a fost instituit al doilea pas al legământului în trei pași al lui Avraam și semnul circumciziei. Centrul exact al tuturor versetelor cuprinse între capitolul unsprezece și capitolul douăzeci și doi este Geneza 17:22:

Dar legământul Meu îl voi întări cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la acest timp hotărât, în anul viitor.” Și a încetat să mai vorbească cu el, și Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam. Geneza 17:22.

Dumnezeu a început să-i vorbească lui Avraam în versetul unu și Și-a încheiat convorbirea în versetul douăzeci și doi, astfel încât întregul dialog al legământului circumciziei a fost așezat în cadrul contextului profetic al celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic, în timp ce tema celor douăzeci și două de versete era ritualul circumciziei, care trebuia să fie împlinit în ziua a opta. Centrul sau punctul median al pasajului din Geneza este relația de legământ a lui Dumnezeu cu cei o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată prin legământul circumciziei făcut cu Avraam. Punctul median al șirului de capitole din Geneza de la unsprezece până la douăzeci și doi este capitolul șaptesprezece, iar punctul median absolut al capitolului este versetul douăzeci și doi, unde Dumnezeu Își încetează convorbirea despre legământul Său cu Avraam, așezând astfel punctul median în contextul alfabetului ebraic de douăzeci și două de litere. Punctul median al acelor douăzeci și două de versete este, desigur, versetul unsprezece.

Și să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru; și aceasta va fi un semn al legământului dintre Mine și voi. Geneza 17:11.

Punctele de mijloc ale celor patru pasaje din capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Biblie implică trei versete pentru a întregi ideea punctului de mijloc.

Acesta este legământul Meu, pe care să-l păziți, între Mine și voi și sămânța ta după tine: orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur. Să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru; și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, din neam în neam: atât cel născut în casă,

cât și cel cumpărat cu bani de la orice străin, care nu este din sămânța ta. Geneza 17:10–12.

Un semn este un simbol, care reprezintă un stindard. Pasajul este despre stindard, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Copilul de parte bărbătească trebuia să fie circumcis la opt zile, după cum și legământul lui Noe a fost cu cele opt suflute din corabie, folosind astfel numărul opt pentru a lega laolaltă legământul noahic cu legământul avraamic. Ei trebuie să fie filadelfieni, căci trebuie să fie circumciși, ceea ce Pavel identifică drept simbolul răstignirii firii pământești. Când firea pământească este răstignită, dumnezeirea lui Hristos este înăuntru, iar această combinație este stindardul; căci, după cum afirmă sora White: „Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în chip desăvârșit în copiii Săi, El Se va întoarce pentru ei.”

„Natura omenească este depravată și este, pe drept, condamnată de un Dumnezeu sfânt. Dar s-a făcut o cale de scăpare pentru păcătosul pocăit, astfel încât, prin credința în ispășirea Fiului lui Dumnezeu, singurul născut, el poate primi iertarea păcatului, poate găsi îndreptățirea, poate primi înfierea în familia cerească și poate deveni moștenitor al împărăției lui Dumnezeu. Transformarea caracterului este săvârșită prin lucrarea Duhului Sfânt, care lucrează asupra instrumentului omenesc, sădind în el, potrivit dorinței și consimțământului său de a se face aceasta, o fire nouă. Chipul lui Dumnezeu este restaurat în suflet, iar zi de zi el este întărit și înnoit prin har și este făcut în stare să reflecte tot mai desăvârșit caracterul lui Hristos în neprihănire și adevărată sfințenie.

„Untdelemnul atât de necesar acelor care sunt reprezentați ca fecioare neînțelepte nu este ceva ce trebuie pus pe dinafară. Ei trebuie să aducă adevărul în sanctuarul sufletului, pentru ca acesta să curățească, să rafineze și să sfințească. Ceea ce le trebuie nu este teoria; sunt învățăturile sacre ale Bibliei, care nu sunt doctrine nesigure, disparate, ci adevăruri vii, care implică interese veșnice ce se concentrează în Hristos. În El se află sistemul complet al adevărului divin. Mântuirea sufletului, prin credința în Hristos, este temelia și stâlpul adevărului. Cei care exercită o credință adevărată în Hristos o fac vădită prin sfințenia caracterului, prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Ei înțeleg că adevărul, așa cum este el în Isus, ajunge până la cer și cuprinde veșnicia. Ei înțeleg că caracterul creștinului trebuie să reprezinte caracterul lui Hristos și să fie plin de har și de adevăr. Lor le este împărtășit untdelemnul harului, care întreține o lumină ce nu dă greș niciodată. Duhul Sfânt în inima credinciosului îl face desăvârșit în Hristos. Nu este o dovadă hotărâtă că un bărbat sau o femeie este creștin pentru că manifestă o emoție profundă sub influența unor împrejurări care stârnesc puternic sentimentele. Cel care este asemenea lui Hristos are în sufletul său un element profund, hotărât, stăruitor și, totuși, are simțământul propriei sale slăbiciuni și nu este amăgit și dus în rătăcire de Diavolul, fiind făcut să se încreadă în sine însuși. El are cunoștința de Cuvântul lui Dumnezeu și știe că este în siguranță numai atunci când își pune mâna în mâna lui Isus Hristos și se ține strâns de El.

„Caracterul este descoperit de o criză. Când glasul stăruitor a proclamat la miezul nopții: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», fecioarele adormite s-au trezit din somnul lor, și s-a văzut cine se pregătise pentru acel eveniment. Ambele grupe au fost luate prin surprindere, dar una era pregătită pentru situația de urgență, iar cealaltă s-a dovedit nepregătită. Caracterul este descoperit de împrejurări. Situațiile critice scot la iveală adevăratul metal al caracterului. O

nenorocire bruscă și neașteptată, o pierdere, sau o criză, o boală ori o suferință neașteptată, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata lăuntricitate a caracterului. Se va face cunoscut dacă există sau nu o credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face cunoscut dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este untdelemn în vas împreună cu candela.”

„Vremuri de încercare vin peste toți. Cum ne purtăm noi sub testarea și dovedirea lui Dumnezeu? Ni se sting candelile? sau le păstrăm încă arzând? Suntem pregătiți pentru orice situație de urgență prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie format de noi ca indivizi. El nu poate fi transferat altuia, chiar dacă posesorul ar fi dispus să facă sacrificiul. Este mult ceea ce putem face unii pentru alții cât timp mila încă zăbovește. Putem reprezenta caracterul lui Hristos. Putem da avertizări credincioase celor rătăciți. Putem muștra, dojeni, cu toată îndelunga-răbdare și învățătura, aducând doctrinele Sfintelor Scripturi aproape de inimă. Putem oferi o simpatie sinceră, din inimă. Ne putem ruga unii cu alții și unii pentru alții. Trăind o viață cumpătată, păstrând o vorbire sfântă, putem da un exemplu despre ceea ce ar trebui să fie un creștin; dar nimeni nu poate da altuia propriul său tipar de caracter. Să luăm seama cum se cuvine la faptul că trebuie să fim mântuiți, nu ca grupuri, ci ca indivizi. Vom fi judecați potrivit caracterului pe care l-am format. Este primejdios să neglijăm pregătirea sufletului pentru veșnicie și să amânăm împăcarea noastră cu Dumnezeu până pe patul de moarte. Prin tranzacțiile zilnice ale vieții, prin spiritul pe care îl manifestăm, ne hotărâm destinul veșnic. Cel ce este credincios în ceea ce este mai mic este credincios și în mult. Dacă l-am făcut pe Hristos modelul nostru, dacă am umblat și am lucrat așa cum ne-a dat El exemplul în propria Sa viață, vom fi în stare să întâmpinăm surprizele solemne care vor veni asupra noastră în experiența noastră și să spunem din inimă: «Nu voia mea, ci a Ta să se facă.»”

„În timpul de probă, timpul în care trăim, se cuvine să contemplăm cu calm condițiile mântuirii și să trăim potrivit condițiilor așezate în Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să ne educăm și să ne formăm, ceas de ceas și zi de zi, printr-o disciplină atentă, pentru a împlini fiecare datorie. Ar trebui să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care l-a trimis El. În fiecare încercare este privilegiul nostru să apelăm la Acela care a spus: „Să apuce de puterea Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine.” Domnul spune că este mai dispus să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții să dea pâine copiilor lor. Atunci să avem untdelemnul harului în vasele noastre împreună cu candelile noastre, ca să nu fim găsiți printre aceia care sunt reprezentați ca fecioarele neînțelepte, care nu erau pregătite să iasă în întâmpinarea mirelui.” Review and Herald, 17 septembrie 1895.

Stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii, care au fost prefigurați prin circumcizia lui Avraam și prin cele opt suflete aflate pe arcă, sunt fecioarele înțelepte din parabolă, care reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos în criza care va veni în curând. Este pe deplin potrivit că Sora White a încheiat pasajul citând din Isaia, căci acesta este un pasaj care se referă în mod direct la timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

În ziua aceea cântați-i: O vie de vin roșu! Eu, Domnul, o păzesc; o ud în orice clipă; ca nu cumva s-o vatăme cineva, o păzesc noapte și zi. Mânia nu este în Mine; cine va ridica împotriva Mea mărcini și spini în luptă? Aș trece prin ei, i-aș arde pe toți deodată. Sau să se apuce de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El va face pe cei ce vin din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va înmuguri și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare cum i-a lovit pe cei ce-l loveau? Sau a fost el omorât după măcelul celor omorâți de el? Cu măsură, când odraslește, Te vei certa cu el; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul îndepărtării păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși, cetatea întărită va fi pustiită, locuința va fi părăsită și lăsată ca un pustiu; acolo va paște vițelul, acolo se va culca și-i va mistui ramurile. Când ramurile ei se vor usca, vor fi frânte; femeile vin și le pun pe foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce l-a făcut nu va avea milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu-i va arăta îndurare. Isaia 27:2–11.

În „ziua vântului de răsărit”, când nelegiuirea lui Iacov este curățită, iar cealaltă clasă de „popor fără pricepere” este adunată și arsă, este timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea perioadă, cel care dorește să facă pace cu Hristos poate face aceasta, dar mișcările finale sunt rapide.

Preoții trebuiau să aibă treizeci de ani când începeau să slujească, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt împărăția de preoți a lui Petru, care înnoiesc legământul cu Dumnezeu în zilele de pe urmă.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 1:5.

Preoții erau pregătiți să slujească pe parcursul unui serviciu de ungere de opt zile; astfel, numărul opt este un simbol al preoției unse care se află înăuntrul chivotului.

Toiagul lui Aaron

Preoția unsă a celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în chivotul legământului prin toiagul lui Aaron care a înmugurit. Când toiagul lui Aaron a înmugurit, el a făcut o deosebire între Aaron și celelalte toiage ale semințiilor lui Israel, care nu au înmugurit. În Scripturi, ploaia este cea care produce înmugurirea plantelor.

Toți profeții se adresează zilelor de pe urmă, astfel că toiagul preoției al lui Aaron reprezintă ungerea celor o sută patruzeci și patru de mii într-o situație care se aliniază cu Ilie la Carmel și cu milleriții în 1844. El vizează momentul în care există o distincție clară între solia adevărată și cea falsă a ploii târzii. Acea distincție este făcută de Ioel atunci când identifică „mustul” ca fiind tăiat de la o anumită clasă. Clasa căreia i se taie mustul de la gură sunt bețivii lui Efraim din Isaia. Ei sunt, de asemenea, aceia care i-au acuzat pe ucenici că sunt beți la Cincizecime și sunt răzvrățiții din 1888, care i-au urmat pe părinții lor, care au fost răzvrățiții din 1863. Toate aceste linii profetice se aliniază cu linia pe care sora White o identifică drept având loc atunci când lumea își dă seama că adventismul a știut despre mingile de foc din Nashville timp de aproximativ o sută

douăzeci și cinci de ani și nu a spus nimic.

8, Optzeci și 81

Numărul treizeci și numărul opt sunt simboluri ale preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt steagul zilelor de pe urmă, care reprezintă combinația dintre Divinitate și omenire. Numărul opt este zeciuiala numărului optzeci, care este numărul celor optzeci de preoți viteji care, împreună cu marele preot, i s-au împotrivit împăratului Ozia, care a încercat să aducă tămâie în locul sfânt. Optzeci și unu reprezintă Divinitatea unită cu omenirea în contextul preoției bisericii triumfătoare. Istoria răzvrătirii lui Ozia leagă acea preoție de optzeci și unu chiar în criza care se aliniaza cu răzvrătirea lui Ptolemeu imediat după bătălia de la Rafia. Toți profetii identifică zilele de pe urmă, astfel încât preoția Divinității unite cu omenirea, care este preoția bisericii triumfătoare alcătuită din optzeci de preoți omenești și un Mare Preot divin, este identificată în istoria care a început în 2014, când a fost inițiat războiul din Ucraina.

Capitolul de mijloc al șirului de douăsprezece capitole din Geneza este capitolul șaptesprezece. Versetul de mijloc al șirului de douăsprezece capitole este versetul douăzeci și doi. Versetul douăzeci și doi marchează un sfârșit distinct al unei convorbiri dintre Dumnezeu și Avraam, care a început în versetul unu, identificând astfel versetul douăzeci și doi drept sfârșitul unei linii profetice care poartă semnătura celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Versetul de mijloc al șirului de douăzeci și două de versete este versetul unsprezece, care, la rândul lui, este mijlocul a trei versete ce identifică steagul celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin urmare, versetul unsprezece este mijlocul a trei versete distincte, iar versetul unsprezece transmite adevărul principal nu numai al celor douăzeci și două de versete, ci și al celor trei versete în care se află, identificând astfel versetele unsprezece și douăzeci și doi ca început și sfârșit al gândului principal. Astfel, versetele unsprezece până la douăzeci și doi din capitolul șaptesprezece constituie tema principală a capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi.

Mijlocul capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi din cartea lui Matei este capitolul șaisprezece.

Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. Matei 16:20.

Ca și în punctul median al Genezei, versetul douăzeci marchează sfârșitul unei conversații specifice care a început în versetul treisprezece, când Hristos și ucenicii au ajuns la Cezareea lui Filip.

Când a venit Isus în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului? Ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci. El le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt? Simon Petru, drept răspuns, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Isus, luând cuvântul, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această stâncă Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în

ceruri. Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. Matei 16:13–20.

Raphia și Panium

Nu numai că pasajul din mijloc al lui Matei reprezintă o conversație și un subiect distinct, dar, așa cum simbolismul legământului din mărturia Genezei se aliniază cu bătălia de la Raphia, conversația din Matei are loc în Cezareea lui Filip, care este Panium. Panium din versetul cincisprezece al capitolului unsprezece din Daniel este punctul de mijloc în linia de douăsprezece capitole a lui Matei, iar Raphia din versetul unsprezece al capitolului unsprezece din Daniel este punctul de mijloc al liniei de douăsprezece capitole a Genezei.

Cei 250 de ani care au început în 457 î.Hr. s-au încheiat în 207 î.Hr., punctul de mijloc dintre Rafia din versetul unsprezece și Panium din versetul cincisprezece, unde converg semnul circumciziei lui Avraam și mărturisirea lui Petru despre Mesia. În linia cărții lui Matei, Petru depune mărturie despre recunoașterea sa a lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, la botezul Său.

Simon înseamnă „cel care aude”, iar Barjona înseamnă „fiul porumbelului”. Simon a fost unul care a auzit solia botezului lui Hristos, când Duhul Sfânt S-a coborât în chip de porumbel. Botezul lui Hristos a prefigurat 11 august 1840, când îngerul cel puternic din Apocalipsa 10 S-a coborât. Același înger S-a coborât la 11 septembrie. Petru îi reprezintă pe aceia care recunosc 11 septembrie ca fiind solia de încercare a generației celor o sută patruzeci și patru de mii.

Petru îi reprezintă pe aceia care folosesc metodologia „linie peste linie”. El este „fiul” porumbelului, astfel că, în calitate de fiu, el reprezintă în mod simbolic ultima generație. Petru este un simbol al ultimei generații și, prin numerotarea simbolică a numelui său, îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Petru reprezintă generația finală care aude mesajul împuternicirii atunci când Hristos apare în linia profetică. Petru a recunoscut mesajul asociat cu botezul lui Hristos și, prin urmare, Petru L-a putut identifica pe Isus drept Cel Uns, care este Mesia în ebraică și Hristos în greacă. Petru îi reprezintă pe aceia care înțeleg că îngerul din Apocalipsa optsprezece, care a coborât la 11 septembrie, coborâse de asemenea la 11 august 1840. Petru îi reprezintă pe aceia care înțeleg 11 septembrie ca pe un semn profetic care este stabilit numai prin mărturia a două sau trei linii.

Mărturisirea lui Petru este că 11 septembrie identifică sosirea celui de-al treilea vai, care este solia de încercare pentru generația finală. Acea mărturisire este locul unde numele se schimbă. Avraam este la Rafia, iar Petru este la Panium, chiar înainte de cruce. Între Panium și cruce, Petru urmează să viziteze Muntele Schimbării la Față. La Panium, Simon este schimbat în Petru atunci când și-a făcut mărturisirea cu privire la solia de încercare pentru generația sa. Pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, acea solie de încercare este Islamul celui de-al treilea vai, care a sosit în istoria profetică la 11 septembrie.

Începutul testării adventismului a început la 11/9, iar la sfârșitul testării adventismului, mesajul islamului al celei de-a treia vai identifică când și unde numele lui Simon este schimbat. Mesajul pe care Petru îl înțelege la sfârșit, care a fost prefigurat de mesajul de la 11/9 la început, este mesajul

corectat al mingilor de foc din Nashville. Acolo, sărbătoarea trâmbițelor sosește în legătură cu înălțarea steagului și cu ușa închisă a Zilei Ispășirii.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.